

ת"פ 2003/15 - מדינת ישראל נגד
JENPOP, CHENCHOM, SOMMAI, BOMKLANG, UDOM, NAMKHOT

נדון,

בית משפט השלום בבאר שבע

26 אוקטובר 2015

ת"פ 2003-15 מדינת ישראל נ' CHENCHOM (עציר) ואח'
ת"פ 1003-15

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד לי גורמן

נגד

הנאשמים

1. JENPOPCHENCHOM (עציר)

2. SOMMAIBOMKLANG (עציר)

ע"י עו"ד דוידוב

3. UDOMNAMKHOT - נדון

נוכחת:

המתורגמנית לשפה התאית

ג'ני

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין לנאשמים 1 ו-2

הנאשמים 1 ו-2 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום המייחס להם עבירה של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "הפקודה"). הנאשם 1 גם הורשע בעבירה נוספת של הספקת סם מסוכן, לפי סעיף 13 לפקודה.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 20.07.2015, סמוך לשעה 8:30, החזיקו הנאשמים בחדרו של הנאשם 3 (שנדון בפני מותב אחר) סם מסוכן מסוג מתאמפתאמין, כאשר ברשותו של הנאשם 1 נמצא סם במשקל 0.5483 גרם; בתיקו של נאשם 2 נמצא סם במשקל 1.4932 גרם מחולק ל-2 יחידות; ובתיקו של הנאשם 3 נמצא סם במשקל 0.2420 גרם. עוד נטען בכתב האישום, כי הנאשם 1 סיפק לנאשם 3 את הסם שנמצא ברשותו, בכך שהביא לו את הסם וכן סיפק לו, בשני מועדים נוספים שאינם ידועים למאשימה, סם מסוג מתאמפתאמין במשקל שאינו ידוע למאשימה.

טיעוני הצדדים:

במסגרת טיעוניו לעונש, ציין ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשמים, אזרחים תאילנדים, השוהים בישראל מתוקף אשרת עבודה ואשר ביצעו את המיוחס להם אגב שהייתם בארץ לצורך כך. זה הפנה לערכים המוגנים שנפגעו ממעשיהם של הנאשמים, לאופי וחומרת העבירות שיש בהם כדי להעצים את הפגיעה בערכים המוגנים הללו בפרט כאשר מדובר באספקה (ככל שהדבר נוגע לנאשם 1). הלה עתר בעניינו של נאשם 2 למתחם ענישה הנע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר בפועל, ובעניינו של נאשם 1 עתר למתחם ענישה הנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר. באשר לנאשם 3 שנדון בפני מותב אחר ונגזר עליו עונש של מאסר מותנה בלבד, ביקש ב"כ המאשימה לאבחן את עניינו אל מול עניינו של נאשם 2, וזאת בשם לב לכך שבעוד שברשותו של נאשם 3 נתפס סם במשקל של 0.24 גרם, הרי שבעניינו של נאשם 3 מדובר בכמות הגבוהה פי 6 ומגיעה לכדי 1.49 גרם. ב"כ המאשימה ציין כי מעבר לעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, בעניינו של נאשם 1 עסקין גם בעבירה של הספקת סם מסוכן במספר הזדמנויות, דבר אשר יש בו כדי לנסוך נופך רב יותר של חומרה למעשיו וכדי להעיד אודות מעורבותו בעולם הסמים.

מנגד, ב"כ הנאשמים הפנה לנסיבות בהן בוצעה העבירה וציין כי הנאשמים צורכים את הסם בנסיבות חברתיות ובמעגל משתמשים מצומצם, שלא תוך כדי הדחת אחרים או לצורך רווח כספי או כאמצעי פרנסה. זה הוסיף כי מדובר בסם הנפוץ בקרב העובדים הזרים מתאילנד והמשמש להם סוג של חומר ממריץ לשעות העבודה הרבות שהם עובדים. משכך, לטענת ב"כ הנאשמים, אין חשש שמעשיהם של הנאשמים יביאו להרחבת מעגל המשתמשים בסמים מעבר לאוכלוסיית העובדים הזרים.

לעניין נאשם 1, הוסיף הסנגור כי מדובר בהספקה שבין חברים לשימוש עצמי ולא למטרות סחר או יצירת רווחים כלכליים, כך שמדובר בעבירה אשר יש לראותה כהספקה "טכנית". לטענתו, המדובר בסם שעל דרך הכלל מיובא לתחומי המדינה, זאת במאובחן מסמים אחרים אותם ניתן להפיק מצמחים שאותם שותלים ומגדלים צרכני וסוחרי הסמים השונים. עוד טען הסנגור, כי הכמויות אשר נתפסו ברשותם של הנאשמים אינן גדולות וקרובות לחזקה שנקבעה על פי פקודת הסמים ככזו שנועדה לצריכה עצמית (אם כי אין ביכולתם של הנאשמים להפריך חזקה זו).

זה הפנה לאסופה ארוכה של גזרי דין בהם נגזרו על נאשמים בעבירות דומות מתחמי ענישה ועונשים נמוכים מהעונשים להם עתרה המאשימה. כמו כן, הסנגור הפנה לגזר דין של כבוד סגן הנשיאה השופט א' ברסלר-גון שבו בהסכמת התביעה כמות גדולה עשרות מונים מהכמות שיוחסה לנאשמים נחשבה ככזו שנועדה לצריכה עצמית. הלה הוסיף כי הנאשמים נעדרים עבר פלילי, הודו במעשים המיוחסים להם ומועברים בתום מאסרם באופן מידי לרשויות ההגירה לצורך גירושם מהארץ ללא שוב. הנאשמים הוסיפו על דברי בא כוחם והביעו חרטה על מעשיהם ואת רצונם לשוב לביתם שבתאילנד.

דין והכרעה

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב "**בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.**"

הערך החברתי המוגן העומד בבסיס עבירות הסמים הינו בראש ובראשונה בריאות הציבור. בתי המשפט חזרו רבות על הצורך במיגור עבירות אלו וזאת בכל שלבי מערך הפצת הסם, החל בשימוש עצמי וכלה בעבירות הסחר החמורות. עבירות אלו לרוב מלוות ואף יוצרות עבירות נוספות, וזאת בשל הצורך העז והבלתי נשלט להשיג את אותה מנת סם.

על החומרה בענישה שיש לנקוט כלפי המעורבים בשרשרת הפצת הסם ראה ע"פ 211/09 שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל (22.6.2010):

"... מזה זמן רב, מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרות הגמול וההרתעה, שהן היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים".

לנאשמים שבפני מיוחסת עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, תוך שלנאשם 1 מיוחסת גם עבירה של הספקת סם. בבש"פ 10638/08 יפתח ויצמן נ' מ"י (23.12.2008) התייחס בית המשפט העליון לעבירת החזקת סם שלא לצריכה עצמית, בציינו:

"העבירה של אחזקת סמים שלא לצריכה עצמית היא אחותה של עבירת הסחר בסמים, והעונש המירבי לגביהן שווה - עד עשרים שנות מאסר או קנס פי עשרים וחמישה מן הקנס האמור בסעיף 16(א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (סעיף 7(ג) לפקודת הסמים לעניין החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, וסעיף 19א לעניין יבוא וסחר). ראו גם קדמי, על פקודת הסמים המסוכנים, הדין בראי הפסיקה, מהדורת תשס"ז - עמ' 86, 185, 198. הצד השווה בין שתי העבירות הוא הזיקה להפצת הסמים לזולת, בפוטנציאל או בפועל, בין בתמורה (סחר) ובין אם אחרת".

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת אחזקת סמים שלא לצריכה עצמית בסם מסוג מתאמפטאמין, בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, בפסיקת בתי המשפט ניתן למצוא מגוון רחב של עונשים, החל מעונשים צופי פני עתיד ועד לעונשים המגיעים לכדי שנה וחצי מאסר בפועל, ואף למעלה מכך. בצד האמור לעיל, ניתן להבחין כי על דרך הכלל, השדרה המרכזית של הענישה בגין העבירות של החזקת סמים קשים במשקלים של מספר גרמים, נע בין עונש מאסר בפועל בן מספר חודשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל ואף יותר. כך למשל:

בת"פ (מחוזי ב"ש) 24864-08-13 מדינת ישראל נ' צ'אוורין סאיטסו (20.11.13) - אימץ כב' השופט א' ביתן את הסדר הטיעון לו עתרו הצדדים, לפיו יוטלו על הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת החזקת סם מסוג מתאמפטאמין המכונה "יאבה" שלא לצריכה עצמית. בתיק זה דובר על אזרח תאילנד שנשלחה לו חבילה מתאילנד אשר הכילה 26 קישיות שקופות, בהן הוסלקו 13337 טבליות, אשר מתוכן הוציאה המשטרה את מרבית הסם והותירה בה 52 טבליות סם;

בת"פ (שלום ב"ש) **41995-09-15** - אימץ כב' השופט ד"ר י' ליבדרו את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, לפיו יוטלו על

הנאשם 4 חודשי מאסר בגין עבירות של החזקת סם שלא לצריכתו העצמית ונהיגה ללא רישיון וללא פוליסת ביטוח. בתיק זה דובר בסם מסוג מתאמפטאמין במשקל כולל של 0.8904 ג' וכן 42 טבליות מסוג סם זה.

בת"פ **40252-12-14** אישר בית המשפט את ההסדר אליו הגיעו הצדדים, בגדרו הושתו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, וזאת בגין החזקת סם מסוג מתאמפטאמין במשקל 7.13 גרם שלא לצריכה עצמית.

בת"פ **43407-02-15** אישר בית המשפט הסדר טיעון, בגדרו הושתו על הנאשם, בין היתר, 5 חודשי מאסר בפועל, וזאת בגין החזקת סם מסוכן מסוג מתאמפטאמין במשקל 1.27 גרם שלא לצריכה עצמית.

במסגרת ת"פ **57788-01-15** השית מותב זה 7 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של החזקתם של 150 טבליות של סם מסוכן מסוג מתאמפטאמין שלא לצריכה עצמית.

בת"פ **23796-07-13** אישר בית המשפט הסדר טיעון, בגדרו נגזרו על הנאשם 5 חודשים ו- 20 ימים, וזאת בגין החזקת 50 טבליות של סם מסוג מתאמפטאמין.

בת"פ **36001-01-14** נגזרו על הנאשם 4 חודשים מאסר בפועל בגין החזקת סם מסוג מתאמפטאמין במשקל כולל של 9.5 גרם, תוך שבית משפט מצוין כי העונש ניתן נוכח קושי ראייתי מהותי.

יושם אל לב כי מרביתם של פסקי הדין שפורטו לעיל (אשר כוללים גם חלק ניכר מהפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשמים) עניינם באישור הסדרי טיעון "סגורים" לעניין העונש. בהקשר לכך, וכידוע, בהסדרי טיעון בית המשפט אינו גוזר בהכרח את העונש הנכון אשר ראוי היה לגזור על הנאשמים, אלא בוחן את ההסדר בשיקולי סבירות בהתאם להלכת פלוני (ע"פ 1958/98)

אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים, סבורני כי זו מצויה ברף הבינוני. ככל שהדבר נוגע **לנאשם 2**, הרי שלו מיוחסת עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית. הכמות אותה החזיק הינה משמעותית באופן יחסי ומגיעה לכדי פי 7 מהחזקה שנקבעה בפקודה (ראה סעיף 31(3) ותוספת שניה לפקודה). לא זו אף זו, אלא שהסם אשר נתפס ברשותו של היה מחולק ל- 2 יחידות.

לקולא, הרי שגם אם בית משפט לא נחשף לחומר הראיות, עולה מטיעוני הצדדים כי שני הנאשמים עושים שימוש בסם גם לצריכתם העצמית. במצב דברים זה, יש לאבחן את עניינם אל מול אותם עברייני סמים שבצע ממון גרידא עומד בבסיס מעשיהם.

אבחנה מתבקשת בבואו של בית משפט לקבוע את מידת הפגיעה של הנאשמים בערכים המוגנים, נובעת מטבעם של דברים מעבירת ההספקה המיוחסת **לנאשם 1**. העונש המקסימלי בגין עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית אמנם זהה לעונש המקסימלי בגין עבירה של הספקת סם, אך הפסיקה, כידוע, ידעה לנקוט בגישה מחמירה יותר כלפי

אלה שלא רק חוטאים אלא גם מחטיאים אחרים.

מעובדות כתב האישום ניתן ללמוד, כי הנאשם 1 סיפק לנאשם 3 בשלוש הזדמנויות שונות את הסם המסוכן, דבר המלמד בעקיפין על מעורבות שאינה מבוטלת בעולם הסמים. לצד האמור לעיל, הרי שמדובר בהספקת סם בין מכרים ללא כל תמורה, תוך שבשתיים מבין שלוש הפעמים דובר בכמות שאינה ידועה למאשימה. חוסר עובדתי זה אמור לפעול לטובתו של הנאשם, ועל כן יש לקבוע כי מדובר בכמות מינימלית של סם. לאור כך, הרי שעבירות הספקת הסם, חרף הישנותן, מצויות במדרג הבינוני נמוך במדרג העבירות בכגון דא.

אשר לנזק שנגרם בפועל כתוצאה מביצוע העבירות, בתיק זה הסם האמור נתפס ומכאן שאין לדבר על נזק ישיר שנגרם לבריאות הציבור. אולם בנוגע לנזק הפוטנציאלי ועל הסכנה הטמונה בסם מסוג בו עסקינן, אין לי אלא להפנות לדברים שנאמרו בת"פ (מחוזי - מרכז) 51034-12-10 **מדינת ישראל נגד קאנג דואנקוטה (עציר)** (12.06.2011):

"אשר לסם המכונה "יאבה" - מדובר בגרסה תאילנדית של מתאמפטאמין (שעל פי רוב מכיל גם תערובת של קפאין). הסם נפוץ במדינות דרום מזרח אסיה בקרב עובדים, ומשמש בעיקר כסם מרץ, ולא דווקא למטרת בילוי והנאה. כן ידוע כי סם זה נחשב לממכר מאוד. הפועל היוצא מכך הוא שהנזק שנגרם בהפצת כמות סם כה גדולה בקרב העובדים התאילנדים הוא רב ומשמעותי - כאמור בצדו הן נזק פיזי והן נזק נפשי. הנוטלים את הסם אף מסכנים את בריאותם כתוצאה מעבודה במשך שעות רבות של היממה, ללא מנוחה, לה זקוק אדם העוסק בעבודה פיזית קשה."

נדמה כי באבחנה "גסה" ניתן לומר שהפסיקה מוצאת להתייחס לסם אותו החזיקו הנאשמים בחומרה גדולה יותר מאשר לסמים מסוג חשיש, קנאבוס וגראס, אך פחותה מסמים מסוג הרואין וקוקאין. ראה בהקשר לכך גם ת"פ 20928-07-12, שם כבוד השופט ה' אבו שחאדה ערך סקירה מפורטת ומעמיקה ביחס לסם מסוג "יאבא" (סם דומה לסם בתיק שבפנינו, אם כי צורתו טבליות ולא אבקה) וההתייחסות בפסיקה אליו.

הנאשמים נמצאים בתחומי המדינה מתוקף אשרת עבודה ועל בסיס אותה אשרה נוטלים חלק בעבירות סמים. לא ניתן להתעלם מהתנהלותם זו של הנאשמים, אשר באה לשבור מטה לחמם בתוך תחומי המדינה ואגב כך מעורבים בעבירות שמסכנות את בטחון הציבור ובריאותו. היותם של הנאשמים תושבים זרים, מטבעם של דברים, מקשה על גילוי העבירה, ונעשית בשעה שבכל עת אלו יכולים להימלט מן הדין אגב חזרתם לארץ מולדתם.

לאור האמור לעיל, ובשים לב לערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, למדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו וכן בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם 1 נע בין 10 חודשים לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

לאור האמור לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם 2 נע בין 6 ועד 15 חודשים מאסר בפועל.

קביעת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם:

בגזירת עונשם של הנאשמים בגדרי המתחם, נתתי דעתי לקולא להבעת החרטה ולהודאתם של הנאשמים, אשר יש בהם כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. עוד יש ליתן את הדעת לכך שעסקינן בנאשמים נעדרי עבר פלילי.

המדובר במי שהגיעו ארצה על מנת לעבוד בחקלאות נוכח המצוקה הכלכלית הקיימת בארץ מוצאם. כאמור, בעקבות המעצר איבדו הנאשמים את מקום פרנסתם ואף סביר להניח כי יגורשו לאחר סיום ריצוי העונש אשר ייגזר עליהם. במצב דברים זה, ברי כי ישנה השפעה של עונש המאסר על בני משפחתם של הנאשמים, ובשים לב לתלות שלהם בכספים שנשלחו מן הארץ למולדתם. אין מקום לדבר על שיקולי שיקום אשר בעטיים ניתן לחרוג מטה ממתחם הענישה אותו קבעתי.

אשר להיותם של הנאשמים נתינים זרים, יש לקחת בחשבון נתון זה, בזהירות המתבקשת, בכל הנוגע לקושי בריצוי המאסר של תושב זר הנעדר תמיכה משפחתית וכן מי אשר אינו מתמצה בשפה הרווחת. בעניין זה ראו ע"פ 764/12 מדינת ישראל נגד ברהאן גרמסין (23.06.2013):

"על רקע כל אלה, השאלות הנותרות בכל הנוגע לגזירת דינו של המשיב נגעו למאפייניו האישיים של המשיב כאזרח זר המתגורר בישראל. לאחר ששקלנו את הדברים, לא מצאנו שעובדה זו מצדיקה החמרה מיוחדת או הקלה מיוחדת עם המשיב. ככלל, עובדת היותו של המשיב אזרח זר, לכשעצמה, אינה מהווה נסיבה אשר מצדיק הלה חמיר עמו (ראו גם: ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל (1.5.2013), בפסקאות 16-17 לפסק דינו של השופט י'דנציגר). בדומה לכך, אין היא מהווה טעם "אוטומאטי" לקולא ואינה מקנה "חסינות" מענישה משמעותית, אם כי שומה על בית המשפט להתחשב בנסיבות שעשויות להיות קשורות בה, כגון העדר שליטה בשפה המאפשרת תקשורת עם כלואים אחרים והעדר תמיכה של משפחה וידידים".

בענייננו, מצאתי ליתן משקל גם לשיקולי הרתעת הרבים. עריכת חיפוש קצר במאגרי מידע משפטיים והקשת המילה "יאבה" תביא לכך שכמעט בכל אותם מקרים בהם נעשה שימוש בסם זה, היו אלו עובדים תאילנדים שמעורבים בעבירות המתוארות בכתבי האישום. כך גם, ניתן למצוא תיקים רבים בהם המדובר בניסיונות יבוא הסם לתוך תחומי המדינה באמצעות חבילות דואר או אמצעים מתוחכמים אחרים. סם זה נועד בין היתר, ולדאבון הלב, לאפשר למשתמשים בו לעבוד שעות רבות ברצף בבחינת סם ממריץ. בין אם מעסיקיהם של העובדים הם אלו המדרבנים אותם לפעול כן ובין אם הנאשמים הם אלו אשר מעוניינים לצבור שעות עבודה רבות ככל שניתן, יש לעקור תופעה זו ואת העבירות הנלוות לה בדמות יבוא סמים מן השורש וזאת גם באמצעות ענישה מרתיעה.

לאחר שקלול הדברים האמורים, סבורני כי יש לקבוע את עונשם של הנאשמים ברף הנמוך של המתחמים אותם קבעתי.

בנקודה זו מצאתי לנכון להתייחס לעקרון "אחידות הענישה", שכן, כאמור, יחד עם הנאשמים 1 ו- 2 הועמד לדין גם

הנאשם 3 אשר החזיק על פי המתואר בכתב האישום בו הודה סם מסוכן מסוג מתאמפתאמין במשקל של 0.24 גרם נטו. כב' השופטת ש' חביב גזרה על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי כאשר על עונש זה לא הוגש ערעור.

שאלה ראשונית שעל בית המשפט להידרש אליה הינה האם בנסיבות המתוארות יש מקום לדבר על אחידות ענישה וכנגזרת מכך, לקבוע את עונשם של הנאשמים, בשים לב לעונש שנגזר על הנאשם 3.

ביחס לשאלה זו, סבורני כי המקרה שלפנינו אינו נמנה על אותם מקרים בהם עונשו של אחד אמור להוות "נקודת עיגון" לעונשם של האחרים, ואנמק:

כפי הידוע, עקרון "אחידות הענישה" קובע כי ככלל, על נאשמים אשר הואשמו בכתבי אישום דומים, לא כל שכן באותו כתב אישום, ובנסיבות דומות, יש לגזור עונשים דומים. עקרון זה נובע ונגזר למעשה מעקרון השוויון בפני החוק (ראה ע"פ 1307/15 פלוני נ' מדינת ישראל (01.04.2015)).

לצד האמור לעיל, עקרון "אחידות הענישה" איננו חזות הכל, והוא מהווה אך שיקול אחד מתוך שיקולים רבים אשר שומה על בית המשפט לשיקול בבואו לגזור את עונשו של הנאשם שלפניו. אין בכוחו של עקרון "אחידות הענישה" כדי לאיין ולרוקן מתוכן את עקרון היסוד הקיים בדין הפלילי - עקרון "הענישה האינדיבידואלית" (בעניין זה, ראה למשל רע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (5.5.2009)).

יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט א' לוי בע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל (09.08.2004) שבו התייחס לפסיקה הנוגעת ואף הוסיף הערות משל עצמו:

"יאמר כבר כאן, אין כלל אחידות הענישה קובע - א-פריורי - כי דין אחד לכל העבריינים המורשעים באותו סוג של עבירות, ולא בהכרח ילמד בית-המשפט מהכרעת הדין או מגזירת-הדין של אחד לגבי חברו (בין שהואשם יחד עם חברו באותו כתב-אישום ובין שלא...) כל מקרה והנסיבות המיוחדות שבצידו, לאמור: נסיבות העבירה ונסיבותיו האישיות של הנאשם [ההדגשות אינה במקור - ד.ב.ט]."

עוד נקבע כי לא בכל מקרה יוטלו עונשים זהים על שני נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות בצוותא.

מן התם אל הכא. לנאשמים שלפני לא מיוחסת עבירה של החזקת סם בצוותא חדא בין אם החזקת הסם בפועל ובין אם מתוקף החזקה קונסטרוקטיבית או חזקת המקום לגבי כל הסמים שנמצאו בחדר. נהפוך הוא, חרף המצאות הסמים באותו חדר, מצאה המאשימה ליחס לכל נאשם כמות קונקרטיית של סם תוך שפטרה אותו מאחריות המשפטית לסם שנמצא אצל האחר. במצב דברים שכזה, ספק האם יש מקום לדבר על אחידות ענישה, ועל כל נאשם לשאת בעונש בשים לב לטיב המעשים שיוחסו לו.

יתרה מכך, אפילו בית משפט סבור היה שיש לגזור מעונשו של נאשם 3 ביחס ליתרת הנאשמים, או אז גזירה זו תהיה לחומרא, שכן בעוד הנאשם 3 החזיק בסם במשקל 0.24 גרם, הרי שברשותו של הנאשם 2 נתפס סם במשקל המגיע עמוד 7

לכדי פי שישה - 1.4932 גרם. ברי כי על דרך הכלל ובהיעדר שוני בנסיבות, דינו של נאשם אשר החזיק סם בכמות מסוימת לא יהא זהה לדינו של נאשם אשר החזיק סם בכמות כפולה ומכופלת ממנו (גם אם אין מדובר ביחס ישר בין כמות הסם לעונש שנגזר).

עוד יוער כי, אחדות הענישה, ככל שבית משפט סבור שעונשו של נאשם פלוני אמור להיגזר מעונשו של אלמוני, יש לבחון לא רק בשים לב לנסיבותיו הקונקרטיות של התיק המונח לפתחו של בית המשפט אלא גם על רקע מכלול הפסיקה הנוהגת. ביחס לכך ר' את אמרתו של כב' השופט נ' סולברג אך לאחרונה בע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל (17.09.2015), לפיה עקרון "אחדות הענישה" אינו מתמצה אך ורק בנסיבות הפרשה, אלא גם ביחס לגזרי דין בתיקים אחרים.

סוף דבר

לאור המפורט לעיל, הנני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים :

- א. 6 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו 20.07.15.
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת סמים מסוג עוון.
- ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת סמים מסוג פשע.

לאור המפורט לעיל, הנני גוזר על הנאשם 1 את העונשים הבאים:

- א. 10 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו 20.07.15.
- ב. 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת סמים מסוג עוון.
- ג. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת סמים מסוג פשע.

ניתן צו למוצגים. סמים להשמיד.

מורה על השבת הפספורטים שנתפסו כמוצג חזרה לנאשמים 1 ו-2.

מורה על החזרת כספים של הנאשמים שנתפסו כמוצג - בהסכמת הנאשמים, לידי ב"כ הנאשמים.

זכות ערר כחוק.

**ניתנה והודעה היום י"ג חשוון תשע"ו,
26/10/2015 במעמד הנוכחים.**

דניאל בן טולילה , שופט